27 Μαΐου 2018

Το δάκρυ για τη Μακεδονία

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

*του Στέλιου Παπαθεμελή**

Η φωτογραφία που επιλέξαμε είναι ομιλούσα (28-4-1992). Απεικονίζει την κοφτερή και καυτή δήλωση του τότε Προέδρου της Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Καραμανλή: «Η Μακεδονία είναι μία και είναι Ελληνική»! Βγαλμένη εκ του περισσεύματος της καρδίας του πολιτικού ανδρός η δήλωση εκείνη επισφραγίζεται με το δάκρυ το οποίο κατεγράφη ως ιστορικό. Κορύφωση της ατράνταχτης πεποίθησής του ότι ουδείς δικαιούται να εκχωρήσει τα όσια και τα ιερά του Ελληνισμού και μάλιστα «αγγαλλομένω ποδί» στους κατ'επάγγελμα παραχαράκτες της ιστορίας μας. Έχοντας ο πρόεδρος βιώσει παιδιόθεν την επιβουλή γειτόνων που λεηλατούσαν τότε την Μακεδονία, είναι ένα δάκρυ επιβεβαίωσης της ατράνταχτης πίστης του ότι η Μακεδονία δεν εκποιείται, δεν τεμαχίζεται και η ιστορία της είναι άρρηκτα δεμένη, δηλαδή ταυτίζεται συνολικά και απόλυτα με τον αιώνιο Ελληνισμό. Νωρίτερα στις 13-4-1992 οι πολιτική αρχηγοί υπό την προεδρία του διαμόρφωσαν και διακήρυξαν «urbi et orbi» την εθνική θέση: «ονομασία χωρίς τον όρο Μακεδονία ή παράγωγα».

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Λισαβόνας απεδέχθη την εθνική θέση της Ελλάδος ορίζοντας ότι «η ονομασία των Σκοπίων δεν θα περιλαμβάνει τον όρο Μακεδονία» (26-27/6/1992)

Ο Ανδρέας Παπανδρέου ταυτίστηκε με την άποψη του προέδρου της Δημοκρατίας δεσμευόμενος ότι: «δεν πρόκειται να δεχθώ σε καμία περίπτωση ονομασία που να περιλαμβάνει τον όρο Μακεδονία ή παράγωγα».

Σήμερα το δάκρυ εκείνο του Κων. Καραμανλή έρχεται ως τιμωρός των επιγόνων και των κομματικά ομοϊδεατών, αλλά και του συνόλου του πολιτικού κόσμου της χώρας.

Ο τότε πρωθυπουργός Κων. Μητσοτάκης δεν έκρυψε ποτέ την αντίθετη άποψή του. Την εξέφρασε μάλιστα προώρως με την επιστολή του προς τους ομολόγους του ενόψει της Συνόδου Κορυφής της Λισαβόνας: «Μπορούμε να πούμε στα Σκόπια ότι θα τους αναγνωρίσουμε οποιοδήποτε όνομα επιλέξουν το οποίο δεν θα περιλαμβάνει το Μακεδονία, αλλά θα έχουν την ελευθερία να αυτοαποκαλούνται με όποιο όνομα επιθυμούν» (23-6-1992). Ήθελε πάντοτε να το «κλείσει», αλλά όπως δήλωσε αργότερα τον εμπόδισε ο Καραμανλής. Η νόθευση της εθνικής θέσης του 1992 οδήγησε στη σημερινή Βαβυλωνία θέσεων και απόψεων. Σημείο αναφοράς η «καταραμένη» σύνθετη στην οποία προστίθεται το λατινικό καρύκευμα «erga omnes», το οποίο εν τοις πράγμασι λειτουργεί erga Greciam, εναντίον της Ελλάδος. Ισχυρίζονται ότι επειδή δεν μπορούν να κλείσουν το μέτωπο

της Ανατολής πασχίζουν να κλείσουν πάση θυσία τα μέτωπα του Βορρά. Ήδη έχει γίνει μπάχαλο με την Αλβανία και θα ακολουθήσει το μπάχαλο των Σκοπίων….

Το σκοπιανό λειτουργεί και ως λυδία λίθος της εξωτερικής μας πολιτικής: Παλινωδίες, αντιφάσεις, ανεπάρκειες αλλά και σπάνια φωτεινά διαλείμματα. Αλήθεια πόσο ευένδοτοι και εύκαμπτοι αποδεικνυόμαστε, κατ’ εξοχήν μάλιστα σήμερα απέναντι σε έναν σπαστικό αλλά επικίνδυνο μικρογείτονα ο οποίος αζημίως δι’ αυτόν μας χλευάζει και μας ταπεινώνει καθημερινά. Έγραφε η πεντακάθαρη ψυχή του Ίωνος Δραγούμη τότε, στις απαρχές του Μακεδονικού Αγώνα: «Η Ευρώπη μας δίνει πιστοποιητικό καλής διαγωγής για να καθόμαστε φρόνιμα και να την αφήνουμε και αυτήν ήσυχη και ελεύθερη να κάνει τους σκοπούς τους δικούς της και εμείς κολακευόμαστε οι βλάκες»! (Μαρτύρων και Ηρώων αίμα σ. 39).

Τώρα η ιστορία επαναλαμβάνεται. Μέρκελ, Μέϊ, Πενς και ξανά Μέρκελ συγχαίρουν και προτρέπουν, στην πραγματικότητα εκβιάζουν τον κ. Τσίπρα να τα δώσει όλα. Θα παρασυρθεί από τις Σειρήνες τους; Όμως το όνομα είναι το μείζον. Αυτό γεννά τον επεκτατισμό των γειτόνων. Και αυτό αποκλείει η αληθινή εθνική θέση της 13-4-1992 “όχι Μακεδονία ή παράγωγο”.

Δυστυχώς στα πολιτικά μας κόμματα και όχι μόνον στο κυβερνών διαμορφώθηκαν περίεργες αποκλίσεις οι οποίες ακυρώνουν την εθνική μας στρατηγική. Οι σκοπιανοί ανένδοτοι και εμείς πολυενδοτικοί. Από έκπτωση σε έκπτωση και από μετατόπιση σε μετατόπιση της «κόκκινης οριογραμής» την φτάσαμε στα μέτρα τους. Πηλαλούμε από συνάντηση σε συνάντηση, από χώρα σε χώρα, (βλ. Κοτζιάς και Σία) να τους ανταμώσουμε για να τους αποδείξουμε πόσο πρόθυμοι είμαστε να τους δώσουμε το πολυτιμότερο που έχουμε, το όνομά μας. Δεν ακούμε το καμπανάκι του ποιητή: «Το όνομά μας είναι η ψυχή μας»; (Ελύτης)

Δυστυχώς καταντήσαμε σ’ αυτό που γράφει ο Πλάτων στον Μενέξενό του (XIII, 242 D): «Ημείς αυτοί ημάς αυτούς και ενικήσαμεν και ηττήθημεν» (= Εμείς οι ίδιοι και νικήσαμε τον εαυτό μας, όμως και ηττηθήκαμε).

Ο Μαργαρίτης Δήμτσας στα επικά χρόνια του Μακεδονικού Αγώνα επέγραφε το κλασσικό του δίτομο έργο : «Η Μακεδονία εν λίθοις φθεγγομένοις και μνημείοις σωζομένοις». Ισχύει ασφαλώς για την ελληνικότητας της Μακεδονίας μας το ευαγγελικό: «Ἐὰν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκράξονται»!

Σήμερα το δάκρυ της φωτογραφίας έρχεται ως τιμωρός εκείνων, κυβερνώντων και αντιπολιτευομένων οι οποίοι θα ξεχάσουν την υποθήκη του Μακεδόνα ηγέτη. Τιμωρός αυστηρός και δίκαιος. Και αν δεν φτάνει το δάκρυ του Προέδρου να

τιμωρήσει τους επιόρκους επιστρατεύουμε και την Αινειάδα του Βιργιλίου: «Ἀναφανῆναι τις ἐκ τῶν ὀστέων ἡμῶν ἔκδικος» (= να μας προκύψει κάποιος τιμωρός απ’ τα κόκκαλα βγαλμένος των Ελλήνων τα ιερά.....).

Και θα ολοκληρώσουμε, με τον Ίωνα Δραγούμη: «Να ξέρετε πως αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, η Μακεδονία θα μας σώση. Θα μας σώση από τη βρώμα όπου κυλιούμαστε, θα μας σώση από τη μετριότητα και από την ψοφιοσύνη, θα μας λυτρώσει από τον αισχρό τον ύπνο, θα μας ελευθερώση. Αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, εμείς θα σωθούμε!»

* Πρόεδρος Δημοκρατικής Αναγέννησης